

MUISTOLAUSEITA

Puolisolle:

Elon polkuja yksin kulkeissain,
sua muistelen lämmöllä, rakastain.

Ei käynyt niin kuin luulin,
elon polkumme erkani jo,
eron kellojen soivan kuulin,
meni pilveen aurinko.

Jäi jälkeen piha hiljainen,
sen polut ja pensaat lintuineen.
Ei poluilla enää kulkijaa,
vain muistot siellä asustaa.

Kauniit olivat onnemme päivät,
kauniit muistot jäljelle jäivät.

Kun muistelemme yhteisiä teitä,
kuinka sä ahkeroit, rakastit meitä.
Ei kaipuuta sanat, kukkaset peitä,
on sydän, silmät täynnä kyyneleitä.

Kiitos sulle rakkaimpani, olit kallein päällä maan,
annoit voiman, uskalluksen, jota arkeen tarvitaan.
Olet mennyt, olen yksin, perääsi näin huutaen
äänettömän huokauksen: Olet rakkain, tiedät sen.

Lepää rauhassa puoliso hellä,
suru raskas on sydämellä.

Me kuljimme yhteistä taivalta,
pienen kappaleen maista matkaa.
Sinä saavutit sataman rauhaisan,
minä yksin saan tietäni jatkaa.

Minä rakkaani kohtasin
elon tuulien tuiveroissa.
Nyt yksin taas taivallan polkuain,
on rakas viereltä poissa.

Minä ajattelen sinua illassa hämärtyvässä.
Sytyn pöydälle kynttilän, aivan kuin olisit tässä.
Minä ajattelen sinua tuoksussa syystuulen,
laulussa muuttolintujen kuiskauksesi kuulen.
Minä ajattelen sinua missä vain ikinä kuljen,
syvälle, syvälle sisimpään kuvasi rakkaani suljen.

Niin lyhyt oli onnemme latu,
niin kaunis kuin kaunehin satu.
Vain muistot ja rakkaus jäljellä on
ja kaipaus sammumaton.

Niin olemme me vaeltaneet
Sinä ja minä käsi kädessä.
Olemme vanhentuneet päivä päivältä.
Nyt olet Sinä mennyt, käteni on tyhjä.
Nyt kuiskaan kauneimmat sanat mitkä tiedän
Sinä olit kaikkeni maan päällä, kaikkeni.

Näkemiin,
me tapaamme kerran
käsi kädessä luona
Taivaan Herran.

Olit puoliso jalo ja parhain,
minkä ihminen matkalleen saa,
kyynelhelmiksi vaihtui jo varhain,
mikä kalleinta ois' omistaa.

On raskasta luopua rakkaimmastaan,
vaikka tietää: hetkeksi ainoastaan.

On rakkahin riistetty rinnaltain pois,
mikä tuska enää suurempi ois.

Paikkasi on tyhjä
- kaipaus suuri ja rajaton

Unen purppurasiltaa pitkin tule
kun kaipuu on lohduton,
pidä kädestä kiinni sillois,
kun minulla vaikeinta on.
- Ja luokses' kun tulen – milloin?
ole minua vastassa silloin.

vanhuksille ja sairaille:

Emme unohda muistoas kaunista, hyvää.
Viime leposi olkoon rauhaisaa, syvää.

Emme pyytäneet Luojalta päiviä lisää,
vaan yhdessä kutsuimme Taivaan Isää.
Ota hellästi syliisi, taivaaseen kannan.
Hellyydellä peittele ja levätä anna.

Ei kuolema ole arvoitus,
joka kerran ratkeaa.
Se on ihmisen ihana oikeus
taipaleensa tehtyään nukahtaa.

Ei syki enää sydän lämpöinen
on poissa rakas, läheinen.
Kuvasi kultaisen suljemme
kätköihin sydämen.

Heittäkää hiljaa arkulle multaa,
siellä on mummu, siellä on kultaa.

Hiljaa saapui lempeä yö,
taukosi tuska, taukosi työ,
sydän uupunut levon sai,
valkeni ikuinen sunnuntai.

Hiljaa voimat uupui,
lähdön hetki läheni.
Väistyi vaiva, tuli rauha,
uni, kaunis, ikuinen.

Hiljeni askel, sydän uupui.
Herramme näki ja luokseen kutsui.

Jäi ahkera työsi muistoksi meille,
hyvän sydämes ohjeet elämän teille.
Sä aina muistit ja huolta kannoit,
et paljon pyytänyt vaan kaikkesi annoit.

Katsoi Herra ajan täyttyneen,
kutsui luokseen väsyneen.

Kun pitkän elämän elää saa,
voi rauhassa nukahtaa.
Kun kaikki on valmista,
tehty työ, on edessä rauhaisa yö.

Kotiin valkeaan uuteen viimeinen venhe vie.
Lempeään hiljaisuuteen päättyy kulkijan tie.

Loppui tuska, tuli rauha,
uni kaunis ikuinen.

Niin väsyneenä lopunmatkan kuljit,
uneen rauhaisaan sä silmät suljit.
On hiljaisuus ja suru sanaton,
mutt' tiedämme – sun hyvä olla on.

Niin äkkiä päivä sammua voi,
ei kohtalon kello edeltä soi.
Sydän itkee kaipuuta, ikävää,
enää muiston helmet kimmeltää

On tuska, sairaus, kyyneleet nää,
sun kohdaltas ohi kaikki tää.
Nyt aurinko kirkas ja lämpöinen
on paistava sulle ikuinen.

Päättyi pitkä kaari elon,
väsynyt on saanut levon.
Nuku unta rauhaisaa.

Siell' kukkia täynnä on maa,
sydän väsynyt levätä saa.
Kevyt kulkea on, ei ahdistaa siellä
ei tuskaa tunneta taivaan tiellä.

Sun muistos kallis ainiaan jää
kauniina mieliimme loistamaan,
vaikk' sydämes kultainen väsyi pois,
emme hyvyyttä, lämpöäs unhoittaa voi

Soitteli tuuli jo kauan meille
surun viestiä hiljalleen,
katseli aikaa elämän Herra,
kutsui pois sairaan ja väsyneen.

Sydän lämmin ei syki enää,
muistosi kallis iäti elää.

Vaan ylitse kaikkien kyynelten
tuhat muistoa meitä lohduttaa.
Ne tallessa päivien menneiden,
tuhat muistoa kultraakin kalliimpaa.

Väsytys tuli kuin hiipien hiljaa
vei voimat ja unen antoi.
Se taittoi sukumme vanhinta viljaa
pois rakkaamme luokseen kantoi.

Äidille / Isälle:

Heittäkää hiljaa arkulle multaa,
siellä on äiti/isä, siellä on kultaa.

Lähti lentoon enkeli taivaan,
tuli luokse väsyneen, sairaan,
kosketti hiljaa posken nukkaa,
silitti hellästi hopeista tukkaa.
Nosti siivilleen äitimme armaan,
vei turvaan paikkaan varmaan isän viereen,
tähtien taa. Luokse Jumalan kaikkivaltiaan.

Kera syksyn lehtien,
lähdit, äiti / isä, kultainen.

Nuku rauhassa äiti kulta,
elon huolet loppui sulta.
Luo isän kaipasit joka ilta
– suo sinne johtaa nyt kaarisilta.
Tartu käteen isän armaan,
hän sua vastassa on varmaan.
On äiti/isä siirtynyt rajan taa,
se sydäimestä ottaa, on vaikeaa,
kuin möhkäle suuri rinnassa ois,
se ahdistaa, polttaa, ei lähde pois.
Vain kyyneleet silmissä kirveltää,
joka hetki, aina vain itkettää.

Olit äiti niin hyvä ja herttainen,
oli sydämes' jalo ja kultainen.

Oli sulla sydän niin lämmin hellä,
oli siellä paikka meille jokaiselle,
mitään et pyytänyt, kaikkiesi annoit
meitä aina muistit ja huolta kannoit.
Kauniit muistot voimaa antaa,
surun raskaan hiljaa kantaa.

On äidin / isän neuvot loppuneet,
hän hiljaa nukkui pois.
Näin emme olis' tahtoneet,
on meiltä paljon pois.

Päivänä/aamuna kauniin kesäisen
hiljeni sydän kultainen.
Lähtösi vaikea kestää on
surumme suuri ja sanaton.
Lohtuna muistot rakkaat.

Sinä aina autoit ja ahersit
ja paljosta huolta kannoit
Sua kiitämme äitimme kaikesta
ja siunaamme muistoas kaunist.

Soita tuuli, kerro ikävämme,
uni kaunis anna äidillemme /
isällemme.

Soi kirkonkellot hiljaa yli talvisen kirkkomaan,
sinne saatamme äitimme rakkaan isän vierelle nukkumaan

Suo anteeksi, Isä/äiti, kyyneleet nää,
ne rakkautta on ja ikävää.

Odottamaton kuolema:

Ei auttanut apu ihmisten
ei rakkaus, rukous läheisten.
Olit toivossa päästä
viel' kotihin kerran,
mutt' matkasi johti luo
taivahan Herran.

Ei päivää tiedä ei hetkeä kukaan,
milloin on mentävä noutajan mukaan.
Tuli sulle nyt vuoro lähteä pois,
juuri kun kesä kaunein ollut ois.

Ei syki enää sydän lämpöinen
on poissa rakas, läheinen.
Kuvasi kultaisen suljemme
kätköihin sydämen.

Koskaan ei tiedä onko aikaa paljon vai vähän.
Yhtäkkiä vain huomaa, se päättyikin tähän.

Miks' nyt miks' ei myöhempään,
sen tietää Luoja yksinään.

On hiljainen taivaanranta,
eikä lintujen laulu soi.
Ei kuoleman tarkoitusta aina ymmärtää voi.

Lapselle:

Ajoissa lähdit mukana tuulen,
vaan kun silmäni suljen, sun naurusi kuulen.
Iloinen katse, suu hymyssä päin,
vastahan sinut sellaisena näin.
Nyt matkaat maahan ikuisuuden,
sieltä löydät rauhan ja onnen suuren.
Kuiskaan viestin, sen lähetän sinun mukaan,
"Nuku rauhassa rakas, ei sua unohda kukaan!"

Enkeli pieni ja valkoinen
tuli mukanaan lämpö taivainen.
Tarttui käteen lasten pienten
lapset mukanaan taivaaseen vieden.

Ei ollut lapsemme tänne luotu
maailman virtojen vietäviin,
vain taivaan lainaksi meille suotu
ja siksi muuttikin taivaisiin.

Ei syki enää sydän lämpöinen
on poissa rakas pienoinen.
Kuvasi kultaisen suljemme
kätköihin sydämen.

Hipaisi hiljaa enkelin siipi, kauneinta maailmassa näytti.
Salaa sitten ovesta hiipi, enkelin oikeutta käytti.
Nukkui pieni enkelin siipien suojaan ja lähti,
nyt pikkuinen on taivaan kirkkain tähti.

Ja kun taivaalta tähtenä katselet meitä,
ja silmissämme näet kyyneleitä,
silloin kerrot: Olen olemassa,
olen tässä, olen rakkaitteni sydämissä.
Pysyn aina lähellänne,
olen aina ystävänne.

Kera syksyn lehtien/lumihituleiden,
lähdit lapsemme/nimi kultainen.

Kun loistat tähtenä iltataivaan,
niin muistathan meitä päällä maan.

Maan korvessa kulkevi lapsosen tie,
hänt' ihana enkeli kotihin vie.
Niin pitkä on matka, ei kotia näy,
vaan ihana enkeli vierellä käy.

Niin lähdit, enkeli kultainen
luo taivaan omien enkelten.

On lapsemme/tyttäreemme/ainokaisemme siirtynyt rajan taa,
se sydämeistä ottaa, on vaikeaa,
kuin möhkäle suuri rinnassa ois,
se ahdistaa, polttaa, ei lähde pois.
Vain kyyneleet silmissä kirveltää,
joka hetki, aina vain itkettää.

Olen kimallus tähden,
olen pilvenlento,
olen kasteisen aamun pisara hento.
En ole poissa,
vaan luoksesse saavun
mukana jokaisen nousevan aamun
ja jokaisen tummuvan illan myötä
toivotan teille hyvää yötä.

Olit niin kuin tähden lento,
lapsukainen, pieni hento.
Valon loit sä kotihimme,
ikikaipuun sydämiimme.

Olit äidin armas, ja isän kukkanen,
olit Herran lahja, täällä vain hetkisen.

Ota syliisi, Isä Taivainen,
ota lapsemme ainokainen.
Ole hänelle hyvä ja hellä,
pidä povella lämpöisellä.

Pois kulki kultainen elämä.
Äidin ilo, Isän toivo,
Isoäidin silmäterä.

Päivänä/Aamuna kauniin kesäisen
hiljeni sydän kultainen.
Lähtösi vaikea kestää on
surumme suuri ja sanaton.
Lohtuna muistot niin rakkaat.

Rakas lapsemme pienoinen,
nuku suojassa taivaan enkelien.
Enkeli uneen sinut tuudittaa,
enkelit meitäkin lohduttaa.
Me tiedämme, et ole siellä yksin.
Kuljet sielläkin, lapsemme, käsityksin.

Sun kuvasi, lapseni kultainen,
mä kätken pohjahan sydämen,
elon polkuja täällä kulkeissain
sua muistelen siunaten, rakastain.

Sydän pieni ja lämmin ei syki enää,
muistosi kaunis iäti elää.

Syttyi tähdet ja tuli jo ilta
yli taivaan kaartui hohtava silta
jota pitkin valkoinen enkeli kulki
tarttui käteen ja pienet silmät sulki
aivan hiljaa enkeli kulkua johti
taivasten valtakuntaa kohti
kun lapsen enkeliin matkaan lähti
syttyi taivaalle uusi kirkas tähti
nyt joukossa tähtien taivaisten
loistat lapsemme enkeli kultainen

Tuli enkeli pieni taivaasta asti,
ja syliinsä nosti varovasti,
vei sinne missä on taivaan valtakunta,
siellä on pakkasta, siellä on lunta.
Siellä tuuli puissa soi,
ja jokainen vapaana juosta voi.
Siellä ei kukaan yksin jää,
siellä on monta ystävää.

Äiti, minun täytyy jatkaa , joku kutsuu kulkemaan.
Täytyy taittaa taival matkaa vaikken tietä tunnekaan.
Siellä, missä korkealla siintää pilvi sulavin,
siellä, sinipilven alla - siellä olen minäkin.
Älä pelkää, tulen kyllä. Tulen kyllä takaisin,
iltatuulen hyväilyssä – siinä olen minäkin.